

[Stensballe.]

at det skal være nødvendigt at indføre en Regel som den her foreslaaede, men skulde i øvrigt, hvis der ellers kunde være blevet Enighed om Lovforslaget, ikke have gjort nogen Ophævelse derover.

Hvad Lovforslagets § 3 angaar, hvorefter der sker en Omlægning fra det nuværende Regnskabsaar til et Understøttelsesaar, kan vi ikke se andet, end at det er en Forbedring. Vi kan godt tiltræde det Princip, der her foreslaas indført, og den nye Ordning, der vil fremkomme derved. Vi forbaavses noget over, at der paa dette Omraade skal ske en Ændring saa hurtigt efter, at vi gik til en anden Ordning i 1937. Jeg erindrer, at Forslaget om at indføre Regnskabsaaret fremkom ret pludseligt, og det blev maaske knap behandlet saa omhyggeligt, som det burde have været. Jeg forstaaer nu paa det ærede 4de tingvalgte Medlem, at det var Tilsynet, der den Gang mente, at vi skulde indføre Regnskabsaaret. Selve Omlægningen kan vi som sagt give vor Tilslutning.

Noget andet er jo Spørgsmaalet om at skaffe Pengene hertil til Veje. Det ærede 4de tingvalgte Medlem udtalte, at hvis der ikke var kommet en Ordning paa denne Maade, vilde der fra Kassernes Side være stillet Krav om Understøttelse ad anden Vej. Det er jo ogsaa den Tanke, enhver, der læser Lovforslaget, gør sig: at Ministeren vilde være kommet under Pres for at skaffe mere Understøttelse i denne Tid, hvor Arbejdsløsheden er saa stor. Men vi kan ikke forstaa, at det saa ikke maa være Statens Opgave at udrede Pengene. Hvorfor skal Byrden overvæltet paa Kommunerne? Det har jo dog tidligere, naar der har været en erklæret Krise, været Staten, som afholdt i hvert Fald langt den væsentligste Del af Udgifterne. Det vilde vi mene var den rigtige Fremgangsmaade ogsaa i dette Tilfælde, eventuelt i Forbindelse med, at de Kasser, der virkelig ligger inde med en stor Beholdning, hvad adskillige Kasser gør, kunde have deltaget noget i Udgifterne. Disse Tanker har vor Ordfører i Folketinget bragt frem til Forhandling i Udvalget dér, men det er jo ikke lykkedes at faa Regeringspartierne til at gaa den Vej, og jeg betragter det som givet at vi heller ikke her i Tinget, hvis vi fik en Udvalgsbehandling, kunde faa Regeringspartierne til at føre en frugtbar Forhandling i saa Henseende.

Jeg skal derfor ikke stille Forslag om Udvalg, men slutte med at sige, at naar der nu her paa ny foretages en Belastning af Kommunerne, som de kunde fritages for,

ved at Staten traadte til i højere Grad end foreslaaet, kan vi for vort Vedkommende i hvert Fald ikke medvirke til Lovforslagets Gennemførelse.

Unmack: Min første Tanke, da jeg saa det af den højtærede Socialminister i det andet høje Ting for otte Dage siden foreslagte Forslag til Ændring i Arbejdsløshedsforsikringsloven, var den: Hvorfor skal vi nu atter til at ændre ved denne Lov? Har Regeringen virkelig ikke andet og bedre at byde end en større Belastning af Erhvervene i Stedet for at skaffe dem Arbejdsvilkaar, der kan sætte dem i Stand til at sætte Hjulene i Gang og dermed formindske den store og frygtelige Arbejdsløshed, som stadig piner vort Samfund.

Da jeg gennemgik Forslaget nærmere, erkendte jeg imidlertid, at der var nogen Rimelighed i at foretage den i § 18 foreslaaede Omlægning af Understøttelsesaaret. Men jeg maa beklage, at den højtærede Socialminister saa sent har faaet denne Tanke og derfor saa alt for sent har forelagt dette Lovændringsforslag, saaledes at der ikke er givet Rigsdagen mere end smaa otte Dage til at behandle et saadant Forslag, som dog rent økonomisk drejer sig om 14½ Mill. Kr., og som paa mange Punkter trænger til en meget indgaaende Behandling og til megen Omtanke.

Som den højtærede Socialminister udtalte ved Fremsættelsen af Lovforslaget i det andet høje Ting, laa den Tanke nær, at Omkostningerne ved denne Omlægning af Understøttelsesaaret maatte bæres af den Reservefond, der repræsenteres af Arbejdsløshedskassernes Formue, som pr. 31. Marts i Aar var vokset til 93 Mill. Kr. Denne Arbejdsløshedskassernes Formue er jo i Virkeligheden kun en Reservefond til at klare vanskelige Tider og maa naturligvis paa ingen Maade af Kasserne bruges til andet. Selvfølgelig er en Konsolideringspolitik altid rigtig, men det kan lige saa lidt som i en hvilken som helst Forretning, et Forsikringselskab o. s. v., der jo ogsaa konsolideres ved Reservefonden, forhindre, at man i vanskelige Tider tager af denne Reservefond; det hverken maa eller kan hindres.

Trods dette og trods vor Ulyst til saa ofte at ændre ved Arbejdsløshedsforsikringsloven, der fra Begyndelsen blev gennemført fra konservativ Side og altid har vor varme Interesse, var vort Parti indstillet paa at deltage i en velvillig Behandling af det foreslagte Lovforslag. Men som det klart fremgaar af Forhandlingerne i det